

Kreutzfeldt mødte med en udmærket anbefaling fra Det forenede Dampskibsselskab, hvor han havde været Kok, at man det første Aar, han var om Bord, var i alle Maader vel tilfreds med ham, men fra det Øjeblik, han fik Augsburg over sig, begyndte alle Chikanerierne, saaledes at det i Løbet af et halvt Aar gik saa vidt, at han tog sig af Dage af Fortvivelse.

Saa kommer vi til det næste, det er Krigsretten. Den skulde altsaa til at undersøge Sagen. Naar man læser Forhørsudskriften, har man deri et udmærket Vidnesbyrd om, at det er paa høje Tid, vi tager Undersøgelsen og Domsmagten bort fra Officererne selv. Alt, hvad der kunde tjene til at forklejne Kreutzfeldt, kom frem, og alt, hvad der kunde tjene til Forsvar for Augsburg, kom frem. I Domspræmisserne skulde man gerne have Kreutzfeldts Fortid afmalet. Man var nødt til at indrømme, at han aldrig havde været straffet, men noget ondt skulde der siges om ham, og saa siges det, at det ses, at han en Gang har haft Tyfus og en anden Gang er behandlet for en Kønssygdom. Jeg ser nu ikke, hvad det har med Sagen at gøre, at han har haft Tyfus og er blevet behandlet for en Kønssygdom i Tiden, før han blev Soldat, men det var altsaa det eneste ufordelagtige, man kunde finde at sige om Manden, indtil han begyndte under Augsburg. Resultatet af Krigsrettens Undersøgelse blev, at man sagde, at Augsburg burde have en Irettesættelse. Jeg erindrer fra min egen Soldatetid, at naar en Auditor satte en Krigsret over menige, læste han op, hvad der staa i Straffeloven, og sagde derefter: „Hvis I vil idømme den menige en mildere Straf end den mildeste, her er Tale om, vil I selv blive tiltalt“. I dette Tilfælde siger Straffeloven, som der her bliver henvist til, at hvis en Officer straffer for en Forseelse, som han ikke har Straffemyndighed overfor, er den mildeste Straf Fængsel, og hvis han bruger Ukvemsord og Ord, der kan nedsætte en menig i Kammeraternes Agtelse, er den mindste Straf Fængsel, men eventuelt Embedsfortabelse. Disse to Straffeparagraffer er Krigsretten fuldkommen paa det rene med, at Augsburg har forset sig imod. Desuagtet idømmer Krigsretten ham blot en Irettesættelse. Jeg siger, at denne Sag viser, at det er paa høje Tid, at vi naar til at faa dette, at Kammeraterne dømmer hinanden, saaledes som Tilfældet er ved Krigsretterne, afskaffet, og at vi faar de

civile Domstole til at dømme, thi i saa Tilfælde vilde han sikkert ikke have dristet sig til at optræde paa den Maade, han her har gjort.

Jeg takker den højtærede Minister, fordi han har tilstillet os Forhørsudskrifterne. Jeg takker ham, fordi han vistnok ogsaa paa det Grundlag har gjort, hvad han kunde, for at vi snarest kan faa de militære Retter afskaffet. Jeg haaber, at naar der i Løbet af kort Tid kommer et Lovforslag herved om Afskaffelse af Krigsretterne, de militære Domstole, det saa ogsaa vil vinde Ørenlyd henede, saaledes at man faar civile til at dømme ogsaa i saadanne Sager. Det er et ganske utilbørligt Myndighedsmisbrug, at menige skal være Genstand for en saadan Behandling fra en Officers Side.

**Jacob Christensen:** I Betænkningen under Nr. 233 er opført et Samraad om Krigsretternes Forhørsmetode og Myndighedsomraade, og det, jeg herom vil sige, falder paa det nærmeste i Traad med, hvad min ærede Partifælle, det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen), nylig omtalte. Jeg vil gerne forudskikke den Bemærkning, at da Rigsdagen i 1908 foretog Ændringer i den militære Retspleje, blev der saavel fra Socialdemokratiets som fra det radikale Venstres Side stillet Forslag om, at disse militære Retter ikke skulde dømme i Sager som nærmere hørte hjemme under de civile Retter. Det ærede 4de Medlem for Hovedstaden, det ærede tidligere Medlem for Københavns 3die Valgekreds (Alfred Christensen), som var de Radikales Ordfører, udtalte ved denne Lejlighed følgende, som jeg gerne vilde have Lov til at læse op: „At behandle Forbrydelser, der alene er Brud paa almindelige, borgerlige Love, ved en Krigsret, hvis Dommere mangle den sædvanlige juridiske Uddannelse, anser man for en gammel, men ingenlunde ærværdig Levning fra Fortiden — da Soldaterne laa i Tjenesten i flere Aar, end de nu ligger Maaneder —, som man nu ønsker at benytte Lejligheden til at blive af med“. Det var vor Stilling, den Gang den militære Retspleje var til Behandling. Desværre lykkedes det ikke at faa et Flertal for den Opfattelse, og det har desværre vist sig mange Gange senere, hvor uheldigt det var, at denne Ændring ikke blev gennemført.

Jeg vil her tillade mig at omtale en Sag, som viser, at ikke alene medens de paagældende unge Mennesker er Soldater, kan Krigsretterne øve en højst uheldig og